

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1CoZm/12/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1515210355
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1515210355.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Renáty Šiškovej, v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: A. B. - C., miesto podnikania D. E. XXXX/XX, XXX XX F. G., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpenému: JUDr. Monika Marjanovič, advokátka, so sídlom Urbánkova 1562/6, 040 01 Košice, o zaplatenie 5.553,90 eur s príslušenstvom a odmeny zo zmenky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 3CbZm/404/2015-263 zo dňa 14.04.2022, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava V č.k. 3CbZm/404/2015-263 zo dňa 14.04.2022 v napadnutom výroku II. a v súvisiacom výroku III. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava V ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. zrušil zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V z 18. augusta 2015, č.k. 3CbZm/404/2015-10 v časti zmenkovej sumy 2.079,- eur, spolu so zmenkovým úrokom vo výške 6% ročne zo sumy 2.079,- eur od 7. apríla 2015 do zaplatenia a zmenkovej odmeny 6,93 eura a konanie zastavil. Výrokom II. súd prvej inštancie zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V z 18. augusta 2015, č.k. 3CbZm/404/2015-10 v prevyšujúcej časti zrušil a výrokom III. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania o námietkach v rozsahu 100%. Súd prvej inštancie tak rozhodol s poukazom na ustanovenia čl. I. § 17 ods. 2, 3, § 48 ods. 1, § 75, čl. III § 3a zákona č. 191/1950 Zb. Zákon zmenkový a šekový (ďalej len „ZZŠ“), § 2 písm. a), § 9 ods. 7, § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej aj „ZoSÚ“), § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 6. mája 2015 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zmenkovým platobným rozkazom na zaplatenie zmenkovej sumy 5.553,90 eura spolu so 6% ročným úrokom z uvedenej zmenkovej sumy od 7. apríla 2015 do zaplatenia, zmenkovej odmeny vo výške 18,51 eura a na náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že je majiteľom zmenky, ktorú žalovaný vystavil 15. januára 2014 v Michalovciach na rad žalobcu, s doložkou „bez protestu“. Na zmenku nebolo žalovaným doposiaľ nič splatené. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel a vydal dňa 18. augusta 2015 zmenkový platobný rozkaz č.k. 3CbZm/404/2015-10, voči ktorému podal žalovaný včas námietky, ktoré odôvodnil tým, že finančné prostriedky v danom prípade boli poskytnuté na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania či podnikania. Žalobcom predložená zmluva o úvere svojou povahou a účelom vylučovala použitie zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný nepoužil finančné prostriedky na podnikanie a medzi účastníkmi ide o spotrebiteľský vzťah. Zdôraznil, že veriteľ je tým účastníkom konania, ktorý musí preukazovať, že úver poskytol žalovanému ako podnikateľovi – živnostníkovi na jeho podnikanie a nie na osobné účely. Žalobca postupoval s hrubou

nedbanlivosťou, ak predložil spotrebiteľovi formulár zmluvy o úvere, ktorým vylúčil aplikáciu zákona č. 129/2010 Z.z.. Ďalej poukázal na to, že v zmysle zmluvy o úvere sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému úver vo výške 4.158,- eur, pričom na účet mu poukázal sumu 2.000,- eur, teda žalobca inkasuje už prvý deň odmenu 107,9% (2.158,- eur). Ak ide o zmluvnú odmenu v rozsahu 107,9%, táto vybočuje z rámca akéhokoľvek úverovania, ktoré by bolo akceptovateľné z hľadiska dobrých mravov. Odplata za poskytnutý úver je neprimeraná a neplatná. Pokiaľ dohoda o odplate je neplatná, úverová zmluva stráca svoje opodstatnenie a zmluva je neplatná. Zdôraznil tiež, že nie je možné odčleňovať zmenu od noriem spotrebiteľského práva, teda ak je táto vydaná v rozpore so zákonom, v danom prípade so zákonom o spotrebiteľskom úvere, potom je neplatná v zmysle § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej tiež „OZ“). Vzniesol tiež námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Bratislava V s poukazom na ust. § 87 písm. f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej tiež „OSP“), na ktorej následne netrval. Žalovaný následnými vyjadreniami navyše s poukazom na ust. § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť tento zákon. Žalovaný predložil bankové transakcie, z ktorých má vyplývať, že ako fyzická osoba nepodnikateľ použil finančné prostriedky na splácanie jeho záväzkov, ktoré mu vznikli zo zmluvy o splátkovom úvere zo 6. júna 2008 uzavretej so Slovenskou sporiteľňou, a.s.. Slovenská sporiteľňa, a.s. listom z 27. augusta 2012 oznámila žalovanému, že pristupuje k výkonu záložného práva, nakoľko žalovaný nesplácal úver riadne a včas a jeho záväzok voči Slovenskej sporiteľni, a.s. (ďalej tiež „SLSP, a.s.“) predstavoval sumu 13.736,76 eura. Žalobca poskytol žalovanému na základe zmluvy o úvere č. 185366-71405 z 15. januára 2014 (ďalej tiež „zmluva o úvere“) sumu 2.000,- eur a z poskytnutého úveru žalobca uhradil splátky zo zmluvy o splátkovom úvere zo 6. júna 2008. Žalovaný, ktorý bol na základe dožiadania 29. septembra 2016 vypočutý Okresným súdom Trebišov, ďalej pri výsluchu uviedol, že 20. januára 2014 mu bolo vyplatených 2.000,- eur na bankový účet vo VÚB, dňa 21. januára 2014 bolo z predmetného účtu vybraných 1.700,- eur žalovaným, a v ten istý deň žalovaný vykonal úhradu 600,- eur v prospech Slovenskej sporiteľne za účelom uhradenia splátky úveru na bývanie na č. zmluvy 055 29 67 447. Dňa 14. marca 2014 žalovaný uhradil 500,- eur a 27. mája 2014 uhradil 2 x 300,- eur obdobne v prospech Slovenskej sporiteľne. Mal za to, že finančné prostriedky boli použité nie na podnikateľské účely, ale osobnú spotrebu, za účelom úhrady splátok úveru na bývanie, kde mal žalovaný nedoplatok a hrozila mu dražba nehnuteľnosti. Ďalej mal za to, že obchodný zástupca žalobcu postupoval s hrubou nedbanlivosťou a v rozpore s odbornou starostlivosťou, keď automaticky predložil žalovanému formulár zmluvy, ktorým vylúčil aplikáciu zákona č. 129/2010 Z.z.. Týmto konaním sa obchodný zástupca žalobcu dopustil aj nekalej obchodnej praktiky. Pri podpise zmluvy vystupoval ako fyzická osoba, ktorá úverom zabezpečovala svoje potreby, samotnú zmluvu vyplňoval pracovník žalobcu a žalovaný ju iba podpísal. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhol zmenkový platobný rozkaz zrušiť. Zmluvu o úvere považoval za spotrebiteľský úver vzhľadom k účelu, na ktorý použil finančné prostriedky, pričom poukázal na to, že zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z..

3. Podaním zo 14. septembra 2016 zobral žalobca žalobu späť v časti zmenkovej sumy vo výške 2.079,- eur, 6% ročného úroku zo zmenkovej sumy od 7. apríla 2015 do zaplatenia a v časti zmenkovej odmeny vo výške 6,93 eura, z dôvodu ktorého súd vo výroku I. zmenkový platobný rozkaz v danej časti zrušil a konanie zastavil. Žalobca doplnil, že zmenková suma 3.474,90 eura predstavuje súčet zostávajúcich neuhradených splátok a neuhradenú zmluvnú pokutu podľa článku 12 ods. 1 zmluvy o úvere. Žalovaný z celkového počtu 42 splátok uhradil 9 splátok. Neuhradil tak 33 splátok, čo predstavuje sumu 3.267,- eur. V danom prípade ide podľa žalobcu o záväzkový vzťah - zmluvu o úvere, uzatvorený medzi podnikateľskými subjektmi, keďže žalovaný vystupoval v pozícii podnikateľa. Je to zrejmé z jeho identifikácie v samotnej zmluve (IČO, zápis v živnostenskom registri) a z účelu poskytnutia úveru podľa bodu 1.1 zmluvy. Taktiež zo žiadosti o poskytnutie úveru z 31. decembra 2013 vyplýva, že žiadateľom bol žalovaný ako podnikateľský subjekt, pričom účel čerpania úveru bol uvedený ako „prevádzkový“. Akékoľvek námietky žalovaného, ktoré smerujú k posúdeniu kauzálneho vzťahu ako vzťahu spotrebiteľského, sú v rozpore s deklarovávaným prejavom vôle v čase uzavretia zmluvy a ním podpísanými, resp. predloženými dokumentmi (listinnými dôkazmi). Pretože dlžník a spoludlžníci neplnili peňažné záväzky (splátky) zo zmluvy riadne a včas, ako to vyplýva z priloženého prehľadu splácania (karty klienta), žalobca pristúpil k vyplneniu blankozmenky vystavenej na základe článku 5 zmluvy. Vyplnenie zmenky sa uskutočnilo v súlade s bodom 5.3 a 5.4 zmluvy, pričom zmenková suma 5.553,90 eura zahŕňala zostávajúcu výšku úveru (v sume 3.267,- eur s tým, že okamžitá splatnosť nastala podľa bodu 12.3 zmluvy) a výšku zmluvných pokút (v sume 207,90 eura a 2.079,- eur podľa bodu 12.1 a 12.4

zmluvy). Vyplnená zmenka obsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti, bola výstavcom riadne podpísaná.

4. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalovaný vystavil v Michalovciach 15. januára 2014 na rad žalobcu vlastnú zmenku s doložkou „bez protestu“ na sumu 5.553,90 eura, splatnú 6. apríla 2014 v ČSOB, a.s., pobočka Námestie SNP 28, Bratislava. Na zmenke je uvedené číslo zmluvy: 185366-71405. Zo zmenky vyplýva, že na nej boli predtlačené údaje o mieste plnenia, vystaviteľovi zmenky a o remitentovi. Údaj o mieste a dátume vystavenia, dátume splatnosti a zmenkovej sume boli doplnené perom. Na rubovej strane zmenky sa nenachádza indosament a ani žiaden iný údaj. Zmenka obsahuje všetky náležitosti predpísané v čl. I. § 75 ZZŠ pre vlastnú zmenku. Jej prvopisom žalobca preukázal, že je riadny majiteľ a má právo postihom žiadať zmenkovú sumu, ak zmenka nebola zaplatená, šesťpercentné úroky odo dňa splatnosti a odmenu vo výške jednej tretiny percenta zmenkovej sumy (čl. I. § 48 ods. 1 ZZŠ). Na tom základe súd vydal zmenkový platobný rozkaz, voči ktorému podal žalovaný námietky. Pri ich posudzovaní prvoinštančný súd uviedol, že na základe čl. I. § 17 ods. 2 a čl. III. § 3a ZZŠ bol ex offo povinný skúmať, či zaviazanosť žalovaného zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a prihliadať na skutočnosti odôvodňujúce kauzálne námietky. Medzi stranami nebolo sporné, že príčinným vzťahom zmenky je zmluva o úvere, ktorú žalobca v postavení veriteľa uzavrel 15. januára 2014 so žalovaným ako dlžníkom. V záhlaví zmluvy je žalovaný označený IČO-m, sídlom, obchodným názvom a sú tam uvedené údaje zo živnostenského registra Obvodného úradu Trebišov, v ktorom bol žalovaný zapísaný. Podpísaním zmluvy žalovaný potvrdil, že úver v dohodnutej výške veriteľ poskytuje dlžníkovi na výkon podnikateľskej činnosti. Podľa konajúceho súdu len samotná skutočnosť, že žalovaný má postavenie podnikateľa, neznamena, že v každom záväzkovom vzťahu, ktorého účastníkom sa stane, musí mať nevyhnutne postavenie podnikateľa. Aj fyzická osoba podnikateľ môže byť spotrebiteľom, ak jej veriteľ ponúkne alebo poskytne úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania (viď § 2 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere). V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 20. januára 2005 č. C-464/01, podľa ktorého pri hodnotení, či podnikateľ konal pri uzatváraní zmluvy ako spotrebiteľ, treba brať do úvahy, či sa osoba ktorá sa dovoľáva postavenia spotrebiteľa, správala tak, že u druhého účastníka zmluvy mohla oprávnene vzbudiť dojem, že koná na podnikateľské účely. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že uzavretiu zmluvy o úvere predchádzal email žalovaného adresovaný žalobcovi, z ktorého vyplýva, že vo veľmi blízkej dobe potrebuje finančné prostriedky na zaplatenie hypotekárneho úveru od Slovenskej sporiteľne, a.s.. Z uvedeného emailu vyplýva potreba žalovaného získať finančné prostriedky na osobnú potrebu a nie na výkon podnikateľskej činnosti. Bolo tak podľa prvoinštančného súdu preukázané, že žalovaný nemohol u žalobcu vzbudiť dojem, že úver potrebuje na podnikateľské účely. Ustanovenie prvej vety § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z. z. zakazuje veriteľovi predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona. Zákon za takéto konanie považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnie do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Žalobca, napriek tomu, že mal (resp. prinajmenšom mohol mať) vedomosť o tom, že žalovaný mienil úver čerpať na splatenie iného úveru, uviedol v bode 1.1. zmluvy o revolvingovom úvere, že mu peňažné prostriedky poskytuje na výkon podnikateľskej činnosti. Tým vedome vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, a keďže nepreukázal, že nemal úmysel obísť zákon o spotrebiteľských úveroch, zmluva o revolvingovom úvere sa v zmysle poslednej vety § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z. z. považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Z článku 5 zmluvy o úvere vyplýva, že sa jej účastníci dohodli na zabezpečení pohľadávok veriteľa zo zmluvy blankozmenkou, ktorú dlžník v deň podpisu vystaví a odovzdá veriteľovi. Súčasne si dojednali podmienky, za ktorých bude veriteľ oprávnený chýbajúce údaje doplniť a zmenku použiť na uspokojenie svojich pohľadávok. Súd prvej inštancie poukázal na § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere s tým, že v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľského úveru nemožno splniť dlh alebo zabezpečiť jeho splnenie zmenkou alebo šekom. Zmenkové prejavy urobené v rozpore so zákazom použitia zmenky na zabezpečenie uspokojenia pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy sú podľa čl. III. § 3a ZZŠ neplatné. Zmenkový prejav žalovaného preto považoval za neplatný, nakoľko zmenka bola vystavená v čase, kedy už zákon zmenku ako zabezpečenie v zmluvách o spotrebiteľských úveroch zakazoval a zmluvu o úvere treba považovať vzhľadom na všetky okolnosti, za ktorých bola uzavretá, za zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Keďže podľa súdu prvej inštancie žalovaný nie je neplatným zmenkovým prejavom viazaný a nemá povinnosť poskytnúť žalobcovi plnenie zo zmenky, zmenkový platobný rozkaz v nespät'vzatej časti zrušil.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodoval súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP. V časti zodpovedajúcej zmluvným sankciám, v ktorej vzal žalobca návrh späť bez odôvodnenia, zavinil zastavenie konania žalobca, pričom v dôsledku zrušenia zmenkového platobného rozkazu v prevyšujúcej časti možno pripísať procesný úspech žalovanému, a to v celom rozsahu.

6. Proti tomuto rozsudku podal čo do výroku II. a III. v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, pričom ako dôvod uvádzal, že úverová zmluva predstavovala záväzkový vzťah medzi podnikateľskými subjektami, keďže žalovaný vystupoval v pozícii podnikateľa, čo je zrejmé z jeho identifikácie v samotnej zmluve (obchodné meno, IČO, zápis v živnostenskom registri) a z účelu poskytnutia úveru podľa bodu 1.1. zmluvy. Rovnako to vyplýva zo žiadosti o poskytnutie úveru zo dňa 31.12.2013, kde bol žalovaný ako žiadateľ označený ako podnikateľský subjekt a účel úveru bol označený ako „Prevádzkový“. Z podania p. H. A. zo dňa 09.04.2019 podľa žalobcu vyplynulo, že žalovaný pri uzatváraní úverového vzťahu dokladoval svoje podnikanie výpismi a faktúrami za posledné 3 mesiace. Ak teda žalovaný pri uzatváraní zmluvy vystupoval v pozícii podnikateľa a deklaroval účel čerpania úveru v súvislosti s podnikaním, žalobca správne aplikoval na daný záväzkový vzťah režim Obchodného práva. Akékoľvek námietky žalovaného smerujúce k posúdeniu kauzálneho vzťahu ako spotrebiteľského považoval za v rozpore s jeho deklarovaným prejavom vôle a za uvádzané až ex post v priebehu súdneho konania. Žalobca pri posudzovaní žiadosti o úver teda vychádzal z údajov uvedených žalovaným v žiadosti o úver, ktoré tento vlastnoručne potvrdil. Po schválení poskytnutia úveru bola pripravená úverová zmluva na základe údajov uvedených v žiadosti o úver. Žalobca si preto nemohol svojvoľne uviesť do úverovej zmluvy údaje o podnikaní žalovaného, ale vychádzal z toho, čo tvrdil a uviedol žalovaný v žiadosti o úver. Po schválení úveru žalobca vypracoval a predložil žalovanému na podpis úverovú zmluvu, v texte ktorej sa výslovne uvádza, že žalovaný žiada o úver na podnikateľskú činnosť (bod 1.1 úverovej zmluvy). Žalovaný s celým textom úverovej zmluvy a jej znením prejavil súhlas, túto zmluvu uzavrel a čerpal peňažné prostriedky. Obsah úverovej zmluvy bol koncipovaný ako obchodnoprávny, čo žalovanému bolo nielen známe, ale s čím sa oboznámil a s čím súhlasil. Zmena postoja k jeho vlastnému záväzku je vecne nedôvodná a účelová. Je krajne nevierohodný taký postoj dlžníka, ktorý bez výhrad nielen podá žiadosť o úver pre účel označený ako prevádzkový, uzavrie zmluvu o úvere pre účely financovania podnikateľskej činnosti, úver prijme, počas doby takmer dvoch rokov netvrdí žiadne skutočnosti o údajnom spotrebiteľskom postavení a až pre účely súdneho konania uplatňuje takéto tvrdenia. V súvislosti s výkladom prejavu vôle poukázal žalobca na § 266 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka a právny názor Najvyššieho súdu SR vyjadrený v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo 81/2011, právny názor Európskeho súdneho dvora vyjadrený rozhodnutím C-464/01 vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG, a v rozhodnutí členského štátu EÚ – Bundesgerichtshof, SRN, z 22.12.2004, VIII ZR 91/04. S poukazom na uvedené považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie založené len na emaile žalovaného adresovanom žalobcovi (nie však preukázateľne doručenom) s následným vyhodnotením celej dôkaznej situácie, že žalobca mohol mať vedomosť o tom, že žalovaný mienil čerpať úver na splatenie iného úveru za nedostačujúce, nereflektujúce na objektívny skutkový stav a rozporné s vykonanými dôkazmi. Uvedené potvrdzuje aj samotná výpoveď svedkyne, na ktorú sa súd odvoláva a ktorá uviedla, že nemá vedomosť o emaile zo dňa 01.02.2013. Zároveň citovaný email nebol obsahom námietok žalovaného voči zmenkovému platobnému rozkazu a preto s poukazom na § 175 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a koncentračnú zásadu, súd nemal brať do úvahy danú argumentáciu. Žalobca v ďalšom poukázal na posúdenie obsahovo rovnakých tvrdení a porovnateľnej skutkovej situácie, ako je v tomto prípade, kedy dlžník z úverovej zmluvy začal dodatočne v súdnom konaní tvrdiť, že zmluvu neuzatváral ako podnikateľ, čo Krajský súd v Nitre v rozhodnutí č.k. 9CoCsp/8/2021-187 vyhodnotil ako nedôvodné. Súd prvej inštancie sa v rozhodnutí nevysporiadal s tým, že dôkaznú silu listín podpísaných žalovaným potlačil pred jednostranným úkonom žalovaného v podobe emailovej správy, navyše bez jej preukázateľného doručenia žalobcovi a spochybnenú svedeckou výpoveďou. Vzhľadom k uvedenému žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a ponechal zmenkový platobný rozkaz vo zvyšku v platnosti a súčasne priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o námietkach a tiež náhradu odvolacieho konania, alebo alternatívne, aby rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

7. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril dňa 27.06.2022 žalovaný, ktorý mal za to, že z obsahu spisu nie je zrejmé, že by žalovaný pri uzatváraní Zmluvy o revolvingovom úvere konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Žalobca nepreukázal, že to bol skutočne žalovaný, kto žiadal o úver a že žalobca nezneužil svoju „nadvládu“ a postavenie žalovaného ako slabšej zmluvnej

strany, ako i že sám nepredložil žalovanému na podpis formulárovú zmluvu na zabezpečenie podnikania za účelom zastretia skutočného účelu zmluvy. Bez toho, aby žalovaný mal záujem uzavrieť zmluvu na podnikateľské účely, mu žalobca predložil formulár a vystavil zmenku. Samotná nekalá praktika má pritom za následok neplatnosť úverovej zmluvy, ako aj zmenky. Taktiež zmluvná podmienka, ktorá nebola v spotrebiteľskej zmluve individuálne dojednaná sa považuje za nekalú. V prípade pochybností, či ide o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru dodávateľ. Bezpečným preukázaním nie je len označenie dlžníka identifikačným číslom, keď absentuje súvis s podnikateľskou činnosťou. Žalovaný poukázal na interpretačné pravidlo § 54 Občianskeho zákonníka, kedy je namieste pri pochybnostiach zvoliť výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Súd prvej inštancie preto správne uzavrel, že Zmluva o revolvingovom úvere je spotrebiteľskou zmluvou, zmluva nemá žiadny konkrétny, resp. žiaden súvis s predmetom činnosti žalovaného a žalobca nepreukázal opak. Nanútenie účelu úveru nemožno podľa žalovaného považovať ani za konanie v súlade s dobrými mravmi. Žalobca nepredložil žiadosť o poskytnutie úveru, kde by bolo zaškrtnuté políčko účelu čerpania úveru B (prevádzkový). Žalovaný nepotreboval finančné prostriedky na podnikanie, žalovaný emailom zo dňa 18.02.2013 zaslaným na adresu regkeroficredit.sk žiadal spoločnosť žalobcu o poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 15.000,- eur a to za účelom úhrady jeho záväzkov z hypotekárneho úveru poskytnutého zo strany SLSP. Podľa žalovaného nemožno žalobcovi priznať právnu ochranu, keď zmluva o úvere je neplatná, nakoľko i zmenka je neplatná, keďže bola vystavená v rozpore s § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z.. Ide o spor slabšej strany v zmysle § 290 a nasl. CSP. Vzhľadom k uvedenému žiadal žalovaný, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalobcu k náhrade trov odvolacieho konania.

8. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

9. Krajský súd v Bratislave, ako odvolací súd v zmysle § 34 CSP, po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti výroku II, ktorým súd prvej inštancie zmenkový platobný rozkaz zo dňa 18.08.2015 č.k. 3CbZm/404/2015-10 v prevyšujúcej časti zrušil a v súvisiacom výroku III. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania zrušiť vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Podľa § 175 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“) účinného do 22.12.2015, ak navrhovateľ predloží v prvopise zmenku alebo šek, o pravosti ktorých niet dôvodu pochybovať, a ďalšie listiny potrebné na uplatnenie práva, súd vydá na jeho návrh zmenkový platobný rozkaz alebo šekový platobný rozkaz, v ktorom odporcovi uloží, aby do troch dní zaplatil požadovanú sumu a uhradil trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal námietky, v ktorých musí uviesť všetko, čo proti zmenkovému platobnému rozkazu alebo šekovému platobnému rozkazu namieta. Zmenkový platobný rozkaz alebo šekový platobný rozkaz sa musí doručiť do vlastných rúk odporcu. Ak nemožno návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu alebo šekového platobného rozkazu vyhovieť, nariadi súd pojednávanie.

11. Podľa § 175 ods. 4 OSP účinného do 22.12.2015, ak odporca podá včas námietky, súd nariadi na ich prejednanie pojednávanie; na námietky podané neskôr už nemožno prihliadať. V rozsudku súd vysloví, či zmenkový platobný rozkaz alebo šekový platobný rozkaz ponecháva v platnosti alebo či ho zrušuje a v akom rozsahu. Opravným prostriedkom len proti výroku o trovách konania je odvolanie, o ktorom bez pojednávania rozhodne súd, ktorý vydal zmenkový platobný rozkaz alebo šekový platobný rozkaz.

12. Podľa § 79 ods. 3 OSP účinného od 23.12.2015, ak ide o žalobu, ktorou sa uplatňuje nárok zo zmenky alebo šeku proti žalovanému, ktorý je fyzickou osobou, žalobca je povinný opísať aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu so žalovaným, a ak ide o žalobcu, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov, skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu jeho právnych predchodcov so žalovaným. K žalobe sa pripojí zmenka alebo šek a ďalšie listiny potrebné na uplatnenie práva z nich. Ak zmenka alebo šek boli vystavené na zabezpečenie záväzkov z písomnej zmluvy, pripojí sa k žalobe aj táto zmluva.

13. Podľa § 79 ods. 4 OSP účinného od 23.12.2015, ak nie je dokázaný opak, platí, že nárok zo zmenky alebo šeku proti žalovanému, ktorý je fyzickou osobou, vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou.

14. Podľa § 372y ods. 1 OSP, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, na konania začaté pred dňom účinnosti tohto zákona sa použijú predpisy účinné odo dňa účinnosti tohto zákona.

15. Podľa § 372y ods. 2 OSP, ak bol zmenkový platobný rozkaz alebo šekový platobný rozkaz doručený do dňa účinnosti tohto zákona, súd postupuje podľa doterajších predpisov. Zmenkový platobný rozkaz alebo šekový platobný rozkaz, ktorý nebol doručený niektorému z odporcov do dňa účinnosti tohto zákona, súd vo vzťahu k tomuto odporcovi zruší a nariadi pojednávanie.

16. Podľa čl. I § 17 ods. 1 ZZŠ účinného v čase vystavenia zmenky - kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka.

17. Podľa čl. I § 17 ods. 1 ZZŠ účinného od 23.12.2015 - kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka. Ak je žalovaný zo zmenky ten, koho zaviazanosť zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, možno majiteľovi robiť námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom vždy.

18. Podľa čl. I § 17 ods. 2 ZZŠ účinného od 23.12.2015 – v konaní, v ktorom sa uplatňuje alebo vymáha nárok zo zmenky sa z úradnej povinnosti prihliadne na skutočnosti odôvodňujúce námietky podľa odseku 1, ktoré by ten, kto je žalovaný zo zmenky mohol uplatniť, ak jeho zaviazanosť zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou.

19. Podľa § 48 ods. 1 ZZŠ majiteľ môže postihom žiadať:

1. zmenkovú sumu, pokiaľ nebola zmenka prijatá alebo zaplatená, s úrokami, ak boli dojednané;
2. šesťpercentové úroky odo dňa sročnosti;
3. trovy protestu a podaných správ, ako aj ostatné trovy;
4. odmenu vo výške jednej tretiny percenta zmenkovej sumy alebo v menšej dohodnutej výške.

20. Podľa čl. I § 75 ods. 1 ZZŠ vlastná zmenka obsahuje:

1. označenie, že ide o zmenku, pojaté do vlastného textu listiny a vyjadrené v jazyku, v ktorom je táto listina spísaná;
2. bezpodmienečný sľub zaplatiť určitú peňažnú sumu;
3. údaj sročnosti;
4. údaj miesta, kde sa má platiť;
5. meno toho, komu alebo na rad koho sa má platiť;
6. dátum a miesto vystavenia zmenky;
7. podpis vystaviteľa.

21. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

22. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

23. Po oboznámení sa s obsahom spisu, s obsahom napadnutého rozsudku a s konaním pred súdom prvej inštancie, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj s obsahom odvolania žalobcu a následného vyjadrenia žalovaného, odvolací súd ustálil svoj záver o opodstatnenosti odvolania žalobcu v časti, ktorou namieta, že napadnutý rozsudok je postavený na jednom dôkaze a to emaile žalovaného zo dňa

18.02.2013 adresovanom žalobcovi bez ohľadu na posúdenie ostatných dôkazov a to vo vzájomných súvislostiach tak, ako predpokladá ust. § 191 CSP. Je dôvodné tvrdenie súdu prvej inštancie, že aj fyzická osoba podnikateľ môže mať postavenie spotrebiteľa, ak jej veriteľ ponúkne alebo poskytne úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania (§ 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere), ako aj že pri hodnotení, či podnikateľ konal pri uzatváraní zmluvy ako spotrebiteľ, treba brať do úvahy, či osoba, ktorá sa dovoľáva postavenia spotrebiteľa, sa správala tak, že u daného účastníka zmluvy mohla oprávnené vzbudiť dojem, že koná na podnikateľské účely. Nakoľko z emailu žalovaného zo dňa 18.02.2013 adresovanom žalobcovi vyplýva, že v jeho texte žiadal žalobcu o poskytnutie finančných prostriedkov na zaplatenie hypotekárneho úveru od Slovenskej sporiteľne, a.s., t.j. snažil sa získať finančné prostriedky na osobnú potrebu, uvedené zistenia bolo nevyhnutné konfrontovať a posúdiť i vo vzťahu k predloženému dôkazu a to písomnej výpovede zamestnankyne žalobcu, ktorý dôkaz, ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania zo dňa 14.04.2022 súd prvej inštancie i vykonal, avšak pri rozhodovaní o námietkach na jeho obsah neprihliadal, resp. nie je zrejmé, ako sa vo vzťahu k emailu žalovaného s ním vysporiadal. Z písomnej výpovede pani H. A. vyplýva, že o emaile žalovaného zo dňa 18.02.2013 nemala vedomosť, ako i že žalovaný pri uzatváraní úverového vzťahu dokladoval svoje podnikanie výpismi a faktúrami za posledné 3 mesiace a keďže súd prvej inštancie odvodzoval vedomosť žalobcu o tom, na aký účel žiadal žalovaný poskytnúť úver, práve od uvedeného emailu, bolo nevyhnutné sa s daným dôkazným prostriedkom vysporiadať. Pre posúdenie vzťahu sporových strán a to najmä spotrebiteľského postavenia žalovaného, resp. pre posúdenie či uzatvorenú zmluvu medzi stranami sporu možno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzatvorenú v súlade s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z., alebo za zmluvu o úvere v zmysle Obchodného zákonníka, je totiž v prvom rade nevyhnutné vyhodnotiť, či pred uzatvorením zmluvy žalobca mohol dôvodne zo správania žalovaného nadobudnúť dojem, že finančné prostriedky sa snaží získať za iným účelom ako bol proklamovaný napr. v písomnej žiadosti o úver. S poukazom na uvedené možno záver súdu prvej inštancie považovať za nedostatočný, resp. predčasný s poukazom na dôkaz, ktorý spochybňuje vedomosť žalobcu o emaile žalovaného. V prípade, ak by súd prvej inštancie vyhodnotil, že email žalovaného zo dňa 18.02.2013 je vo vzťahu k uplynutiu času (žiadosť žalovaného o poskytnutie úveru je datovaná k 31.12.2013), ako i vo vzťahu k tvrdeniu zamestnankyne žalobcu, nedostatočným dôkazom o správaní sa žalovaného ako spotrebiteľa, bude nevyhnutné pre účely posúdenia spotrebiteľského charakteru záväzkového vzťahu posúdiť i tvrdenia žalovaného o tom, že už vypísaná a predpísaná žiadosť o poskytnutie úveru bola predložená žalovanému práve žalobcom, nakoľko len samotná skutočnosť, že úver bol použitý na osobnú spotrebu, bez preukázanej spojitosti s predchádzajúcim správaním žalovaného ako spotrebiteľa, nie je dostatočným dôkazom na preukázanie spotrebiteľského charakteru zmluvy. Napriek skutočnosti, že email žalovaného nebol súčasťou námietok žalovaného proti zmenkovému platobnému rozkazu, ako namietal žalobca v odvolaní, súd prvej inštancie postupoval správne, keď prihliadal i na danú námietku, resp. dôkaz žalovaného, nakoľko uvedený postup nevyklučuje ustanovenie § 372y ods. 2 OSP, ktoré bolo prijaté v súvislosti so zrušením inštitútu zmenkového a šekového platobného rozkazu. Ustanovenie § 372y ods. 2 OSP upravovalo procesný postup súdu vo veciach, v ktorých bol zmenkový platobný rozkaz účinne doručený žalovanému do 22. decembra 2015 a podľa ktorého mal súd postupovať v súlade s ustanovením § 175 OSP v znení účinnom do 22. decembra 2015 s odchýlkami, ktoré boli zavedené zákonom č. 438/2015 Z.z. a odchýlky ktoré sa v zmysle § 471 ods. 2 CSP aplikujú aj za účinnosti Civilného sporového poriadku. Táto zákonná povinnosť súdu (t.j. nielen povinnosť žalobcu predložiť po danej novele skutočnosti a dôkazy ohľadne vlastného vzťahu so žalovaným) ex offo prihliadať na ochranu spotrebiteľa platí bez ohľadu na koncentračnú zásadu vzťahujúcu sa na konanie o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu v zmysle § 175 ods. 4 OSP účinného do 22. decembra 2015 (podrobnejšie pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Obdo/37/2017 zo dňa 11.01.2018). Rovnako odkaz žalobcu na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 9CoCsp/8/2021, kedy by žalovaný mal preukazovať, že zmluvu neuzatváral ako spotrebiteľ, nie je dôvodný, nakoľko už z uvádzaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR je zrejmé, že v zmysle § 79 ods. 4 OSP účinného od 23.12.2015 (ktorý je nevyhnutné zohľadniť i v zmysle § 471 ods. 2 CSP) platí zásada, že ak nie je dokázaný opak, platí že nárok zo zmenky alebo šeku proti žalovanému, ktorý je fyzickou osobou, vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. V prípade žalovaného, ktorý je fyzickou osobou podnikateľom, preto nebude smerodajná iba skutočnosť, že v zmluve je uvedené obchodné meno žalovaného spolu s IČO-m a zaznačený účel poskytnutia úveru ako namieta žalobca v odvolaní, ale najmä skutočnosť ako žalovaný vystupoval pred uzatvorením zmluvy vo vzťahu k žalobcovi, keďže prejav vôle sa vykladá nielen podľa jeho jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Až následne, po dôslednom posúdení uvedených skutočností,

bude možné prijať jednoznačný záver o (ne)spotrebiteľskom charaktere kauzálneho vzťahu strán sporu a o prípadnej aplikácii či už ustanovení Obchodného zákonníka (ako namietať žalobca), alebo ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. (ako namietať žalovaný), resp. ustanovení o neplatnosti zmenkového prejavu.

24. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie, že v prípade, ak súd prvej inštancie vzhľadom k doplneniu dokazovania, uzavrie, že došlo k uzatvoreniu spotrebiteľskej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným, pre posúdenie nároku zo zmenky bude nevyhnutné vychádzať z právnej úpravy zákona zmenkového a šekového účinného v čase vystavenia zmenky a to najmä vzhľadom na rešpektovanie princípu právnej istoty a zákazu retroaktivity, kedy bude nevyhnutné posúdiť a vyhodnotiť, či prípadný rozpor s § 17 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere predstavuje absolútnu neplatnosť zmenkového prejavu v zmysle § 39 OZ, alebo neplatnosť v zmysle čl. III. § 3a ZZŠ, ktoré ustanovenie nebolo v čase vystavenia zmenky platné a účinné.

25. Na záver ešte odvolací súd dodáva, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, z akého právneho dôvodu súd uvádzal v záhlaví rozhodnutia žalovaného A. B. ako fyzickú osobu a nie ako fyzickú osobu podnikateľa, keď nielen z návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu, zo zmenky, ale aj z obsahu spisu vyplýva, že žalobca označil žalovaného a súd i konal so žalovaným ako fyzickou osobou podnikateľom, keď nielen predvolával na pojednávanie žalovaného ako fyzickú osobu podnikateľa, ale aj v odôvodnení rozsudku uvádzal, že fyzická osoba podnikateľ môže byť spotrebiteľom. Rovnako z výpisu zo živnostenského registra vyplýva, že žalovaný počas konania, ako i v čase vyhlásenia rozsudku vykonával živnostenské oprávnenie, t.j. jeho živnostenské oprávnenie nezaniklo.

26. S poukazom na uvedené, z dôvodu, že súd prvej inštancie doposiaľ vykonané dôkazy nevyhodnotil spôsobom súladným s § 191 ods. 1 CSP a ani sa s nimi riadne nevysporiadal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, napriek skutočnosti, že mohli mať zásadný vplyv na meritórne rozhodnutie veci, znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia pritom patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Z uvedených dôvodov a s poukazom na znenie citovaných zákonných ustanovení odvolací súd predmetné rozhodnutie v odvolaní napadnutej časti výroku II. a v súvisiacom výroku III. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude v prvom rade vyhodnotiť a vysporiadať sa s postavením žalovaného ako fyzickej osoby podnikateľom, či žalovaný ako fyzická osoba podnikateľ vystupoval pri uzatváraní zmluvy o úvere ako spotrebiteľ pri zohľadnení predloženého dôkazu – výpovede p. H. A. a až následne ustáliť, či zmenkový prejav žalovaného je neplatný v zmysle čl. III § 3a ZZŠ alebo v zmysle § 39 OZ, resp. či je zmenkový prejav žalovaného platný a je daný dôvod na korekciu zmluvného úroku s ohľadom na prípadný rozpor s dobrými mravmi. V danej súvislosti potom súd prvej inštancie opätovne vyhodnotí aj nárok žalobcu na náhradu trov prvoinštančného konania s ohľadom na § 256 ods. 1 a § 255 CSP. Svoje nové rozhodnutie vo veci následne odôvodní spôsobom zodpovedajúcim dikcii ustanovenia § 220 ods. 2 CSP a v odôvodnení sa vysporiada nielen so všetkými podstatnými skutočnosťami tvrdenými stranami sporu a s rozpormi v ich tvrdeniach v nadväznosti na vykonané dôkazy, ale aj so všetkými skutočnosťami majúcimi podstatný význam pre konanie a procesný postup súdu, pričom z odôvodnenia rozhodnutia musí byť zrejmé, ako súd prvej inštancie vyhodnotil konkrétne tvrdenia a dôkazy predložené stranami sporu a aké z nich vyvodil právne závery, ktoré z navrhnutých dôkazov nevykonal a z akých dôvodov.

28. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP aj o náhrade trov odvolacieho konania.

29. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).